

безъ да се усъмни ни най-малко въ това, което озлобената мащеха казва, наказва сина си съ заточение.

Богъ Венусъ реши да отмъсти; той помоли бога на морето Нептунъ да му помогне съ каквото може.

Докато младиятъ князь летѣше въ далеченъ пѣть съ колесницата си и се отдалечаваше все повече отъ своето отечество, Нептунъ ги изненада съ страшното си отмъщение.

Той заповѣда да изкочи изъ пѣната на морскитѣ вълни край брѣга страшното чудовище — драконъ. То приличаше на бикъ съ грамадни рога на широкото си чело; тѣлото му бѣше покрито съ жълти люспи. Зеницитѣ на очитѣ му се разширяваха силно, когато погледне, а погледътъ му се разкривяваше. Пѣтницитѣ ослѣпяха отъ пламъка, който излизаше изъ ноздритѣ му. Чудовището се изправи на заднитѣ си крака и изрева тѣй, че цѣлата околностъ се потресе. Ужасъ обхвана пѣтницитѣ; тѣ забъркаха пѣтя и удариха направо къмъ голѣмитѣ скали, що стърчаха край родния брѣгъ. Подплашенитѣ коне препускаха бѣсно. Колесницата се тресѣше и се удряше о голѣмитѣ камъни по пѣтя. Колелетата се разбиха съ трѣсъкъ на парчета, а дървенитѣ части обхвана силенъ пламъкъ.

Иполитъ се хвърли отъ колесницата, ала падна зле, разби си главата и се прострѣ мъртавъ на земята. Умирайки, той произнасяше тихо името на своя баща.

Известието за страшната смъртъ на Иполита накара мащехата Федра да полудѣе отъ мъка. Тя се хвърли предъ краката на Тезея и съ сълзи на очи му призна грѣха си, заради който Тезей пропѣди своя синъ. Тя го увѣряваше, че Иполитъ е